

set, at der ikke blev sendt Soldater til Sønderjylland; naar man har et velorganiseret Politikorps dernede, maa det nok kunne gaa. Nu hører vi fra anden Side, at man ikke ønsker saa meget Politi, men derimod flere Soldater, og det vil jo betyde, at om et Øjeblik er dette Lovforslag vedtaget her ved tredje Behandling, og jeg tvivler heller ikke om, at Landstinget vil vedtage det.

Vi skal altsaa i Fremtiden, i alt Fald i det første Aar, have de 600 Soldater i Sønderjylland. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at rette en Hønstilling til den højtærede Forsvarsminister om at vogte over, at de Soldater, der sendes derned, ikke kommer til at lide nogen Overlast. Disse Folk, der gør deres Pligt efter Lovens Bydende, har, mener jeg, Krav paa at blive behandlet humant. Der har i Sommerens Løb været rejst stærke Klager over, at ikke alle Soldater dernede blev behandlet, som ønskeligt var, og der er klaget over Overanstrengelse ved Marchture og Eksercits. Det, jeg her særlig sigter til, er en Begivenhed, der nylig har fundet Sted, og som jeg gerne vil bede Ministeren om at undersøge til Bunds. Jeg skal sige, hvorledes det er fremstillet for mig, idet jeg bemærker, at jeg ikke hæfter for det, men jeg staaer som Folketingsmand i den Kreds, hvor denne Soldat har hjemme, og jeg kender Familien som en pæn, hæderlig og ordentlig Familie, saavel Mand og Hustru som Børnene. Den Sorg, der har ramt dette Hjem, er jeg ikke i Stand til at tolke her. Det er altid haardt, naar Sygdom rammer et Hjem, og vore kære rives bort, men det er dobbelt tungt, og Døden rammer langt haardere, naar det er de paagældendes Overbevisning, at hvis den syge var blevet behandlet, som han burde, vilde han have været i Live endnu. Jeg henstiller derfor til Ministeren, at denne Sag undersøges meget nøje, for at man kan faa konstateret, hvorledes det forholder sig.

Det er oplyst for mig, at Lagerarbejder Ludvig Jørgensen havde faaet Ordre til at møde paa Frederiksberg Slot den 20. Oktober. Men nogle Dage før følte han sig syg og træt, og Forældrene opfordrede ham da til at lade være med at melde sig, men søge Lægehjælp. De gjorde ham opmærksom paa, at han kunde blive sendt ned til Sønderjylland uden at blive undersøgt af Lægen her og uden at blive indlagt paa Hospital her i København, og det kunde forværre hans Tilstand. Men Jørgensen, der havde aftjent sin Værnepligt i 1918, og som efter de foreliggende Oplysninger havde været en overmaade flink og flittig Soldat,

hævdede, at han ikke vilde undlade at møde, for, sagde han, hvis jeg ikke møder den Dag, vil jeg blive betragtet som Desertør, og det vil jeg ikke, saa vil jeg hellere melde mig til Tjeneste og saa bede Lægen undersøge mig, før han sender mig ned til Sønderjylland. Det er oplyst for mig, at Soldaten ogsaa meldte sig, og da han havde faaet udleveret sit Tøj, henvendte han sig til Lægen og meddelte ham, at han var syg, og Lægen skulde saa have svaret ham, at han maatte tage med sit Kompagni til Sønderjylland og saa melde sig til Lægen dernede. Jørgensen rejste saa med derned, og dernede meldte han sig til Lægen, som ogsaa erklærede ham for syg og indlagde ham paa Hospitalet. Dér laa Jørgensen i 6 Dage. Der er her en Uoverensstemmelse, idet Lægen i en Erklæring, han har udsendt gennem Dagbladet „Højmdal“ i Sønderjylland, siger, at han har indlagt Soldaten paa Grund af Influenza, medens Soldaten selv siger, at han blev indlagt paa Grund af Blodmangel. Hvilket der er rigtigt, ved jeg ikke, men allerede her er der et Punkt, som bør undersøges. Saa vidt jeg ved, eksisterer der en Del Breve, som Jørgensen har skrevet hjem til sine Forældre og sin Kæreste, og de vil eventuelt kunne bruges ved Undersøgelsen. Jørgensen skal saa have meddelt hjem, at efter de omtalte 6 Dage blev han udskrevet og udkommanderet til Tjeneste, og han siger i et Brev, at han Dagen efter kom paa en streng Marchtur. Hvorvidt dette er rigtigt, tør jeg heller ikke sige; Kaptajnen har sagt, det var til almindelig Øvelse. Jørgensen blev i alt Fald kommanderet til Tjeneste, men han kunde ikke udholde den, thi kort efter maatte han melde sig syg, og han siger saa, at han blev erklæret kvartersygt, og det samme siger Lægen i sin Erklæring. Han fik nogen Jernmikstur, men kun et Par Dage efter, siger han, blev han beordret til at holde rent paa Ungdomshjemmet, hvor der var indkvarteret nogle Soldater, og det var et strengt Arbejde. Han skriver: Jeg ved ikke, hvordan det skal gaa mig, for jeg bliver mere og mere sløj for hver Dag, der gaar; jeg ved ikke, hvordan jeg skal holde det ud, jeg tør snart ikke se mig i Spejlet, for naar jeg ser mig i Spejlet, ligner jeg snart en død; jeg ved ikke, hvordan jeg skal bære mig ad, for det ser ud til, at man ikke vil tro mig hernede, at jeg er syg. Det oplyses saa, at Jørgensen fik Ordre til atter at møde til Tjeneste, og det blev han frygtelig ked af; han kunde knap staa paa sine Ben. Han siger, at det var ham umuligt at tænke sig, at han atter skulde ud og gøre Tjeneste, og